

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΝ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ... ΑΘΩΟΥ

Μιά βδομάδα εξαιρετική άρχισε για τὸ Σατιγιόν, μιὰ βδομάδα ιστορική...

Ὁ δηλητηριασμένος Γκιαντιγὸ ἐπρότεινε νὰ περῶσι ἀπὸ τὸ κακοφρονιδικεῖο, γιὰ νὰ δώσει λόγον τὸν ἐγκληματίου του...

Ὅλη ἡ κοινότητα βραβοῦνταν σὲ ἀναβοασμό...

Ἐδῶ καὶ ἔφη μίγες τώρα δὲν μιλοῦσαν παρὰ γιὰ τὸν Γκιαντιγὸ καὶ γιὰ τὴ μαύρη, τὴν καταραμένη φωνή του...

Μὰ μὲ τὸ δόχη τους... Φανταστὴ πὸς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε δηλητηριάσει τὴ γυναίκα του, τὴν λεθερά του, τὰ τρία του παιδιά καὶ τοὺς δύο σκύλους του μαζῶς...

Αὐτὸ ἦταν τρομερὸ, πρωτόγνωστο, ἀγάνιστο!... Ἦ συνείδησι τὸν κατοίκου τοῦ Σατιγιόν εἶχε ἔξυγερεθῆ καὶ διωροῦσε γιὰ ἱκανοποίησι...

—Τὴν καίμενη τὴ γυναίκα!... —Τὴν καίμενη τὴν λεθερά!... —Τὰ καίμενα τὰ παιδιά!... —Τὰ καίμενα τὰ σκυλιά!...

Ἐκείνα ποὺ προζαλοῦσαν πρὸ πάντων τὴν κοινὴ συντάξι ἦσαν τὰ δύο σκυλιά, δύο χαριτωμένα σκυλιά ποὺ οἱ Σατιγιονέσι εἶχαν συνηθίσει νὰ τὰ βλέπουν ταχτικά στὴν ὁδὸ Γκαβιέττα, τὸ ἕνα μὲ τρανταχέως κλάμα κορδέλλα, τὸ ἄλλο μὲ γαϊάκια...

Ἄ, μιὰ τὴν ἀλήθεια, εἶχε φοβερὸ νὰ σκοποῦνη κανεὶς χωρίς αἰτία δύο τοῦο χαριτωμένα πλάσματα τοῦ Θεοῦ!

Ἄλλα αὐτὸ ποὺ ἔξυγερέθη ἔπρεβε καὶ τοὺς κατοίκους τῆς κοινότητας ἦταν ὅτι ὁ Γκιαντιγὸ δὲν ὁμοιοῦσε τίς πράξεις του.

Δὲν ἔννοῦσε νὰ παραδεχτῆ τίποτε τὸ τέρας καὶ ἱσχυριζότανε παντελῶς ἀγνοεῖα...

Ὅμιλοῦσαν σ' ὅλους τοὺς θοῦς καὶ τοὺς ἄγχιους ὅτι δὲν εἶχε φαρμακοῦσι κανένα, ὅτι εἶχαν κάνει λάθος, ὅτι ἦταν θέμα συκοφαντίας, ὅτι ἄλλως ἦταν ὁ δράστης τοῦ φοβεροῦ ἐγκλήματος καὶ ὄχι αὐτὸς...

Καὶ μέσα στὸ διάστημα τὸν ἔξη μῆνων, ποὺ εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ ἐγκλημα, εἶχε κατορθώσει νὰ συλλέξῃ τις περισσότερες ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς τοῦ Γκιαντιγὸ.

Ἦ ἀποδείξεις αὐτῆς ἦσαν ἐν ὄψει ἐφ' ἧς τὰ ἐφ' ἑτανα γὰ νὰ κλειδύουν ἐφ' ἑτά ξανά τὸν Γκιαντιγὸ, ἀν ἡ φιλόλογη φωνὴ δὲν εἶχε τὴν ἐμπνευσι νὰ τοῦ δώσει μόνον ἕνα... Γι' αὐτὸ ὁ ἀνακοιτῆς ἦταν βέβαιος πὸς ὁ δηλητηριασμένος δὲν θὰ γλύτωνε ἀπ' τὴ λασιναία. Τὸ ἔξυρε, ἄλλωστε, καὶ ὁ ἴδιος ὁ Γκιαντιγὸ αὐτὸ καὶ στὸν ἕνα του ἔβλεπε στὰ ὄνειρά του τὴν καραμοῖλα...

Ἐδῶ καὶ κίμασσε μερὲς λοιπὸν ἡ πόλι ἐτοιμαζότανε μὲ μεγάλη ἐπισιμότητα γιὰ τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ γεγονός...

Ἦ ἐφημερίδες δὲν ἔγραφαν σχεδὸν γὰ κανένα ἄλλο ζήτημα παρὰ μόνον γ' αὐτὸ καὶ ὅσοι οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας δὲν μιλοῦσαν παρὰ γιὰ τὴν ἐπιφανῆ δίκη τοῦ τρομεροῦ κακοφρονι...

Ἄνοια καὶ στίς γειτονικές πόλεις, καὶ στὸ ἴδιο τὸ Παρίσι, τὸ ὄνομα τοῦ Γκιαντιγὸ εἶχε γίνει ἄδισημα. Κάθε πρῶτὸ τοῦ ἔρχονταν ἀνελλος ὀλόκληρος μὲ τὸ ταχυδρομεῖο. Οἱ μισοὶ τὸν ἀπειλοῦσαν μὲ ἄνατο γὰ ὁ ἄλλοι μισοὶ τοῦ ζήτοσαν αὐτοῦσφαια...

Ἐχῶν ἀρχίζει κίλας ἀπὸ πόρου νὰ σχηματίζονται συνειδησίσεις γύρω ἀπὸ τὸ κακοφρονιδικεῖο, πράγμα ποὺ καθιστοῦσε δύσκολη τὴν κίλοφορία τοῦ πληθῶς.

Ὁ δημαρχος ἰτολοῦσε ὡς εἰσοσιπέντε χιλιάδες τοὺς ξένους ποὺ θὰ προσέλινε ἡ δίκη...

Ποτὲ ἄλλοτε, μετὰ τὴν ἐπίσημη τοῦ αὐτοκράτορος στὰ 1854, τὸ Σατιγιόν δὲν εἶχε δεῖ τέτοιες δόξες...

—Πρέπει νὰ φροντισομε νὰ μὴν παρατηρηθῆ ἔλλειψη τροφίμου, εἶπε ὁ δημαρχος.

—Καὶ ποὺ θὰ μείνουν τόσο ἄνθρωποι; εἶπαν οἱ σύμβουλοι.

Κ' ὅλα αὐτὰ γίνοντοσαν μετὰ τὸ ἐγκλημα τοῦ Γκιαντιγὸ ἦταν ἀσυνήθιστο, τρομαχτικὸ, τερατικὸν.

Ἐπειδὴ ὁ καθηγοροῦμενος προέβαλε συνεχῶς ἄνοιση, ἡ ἀνάγκη εἶχε προεβῆ σ' ἐκτεταμένους ἐρευνες καὶ εἶχε καλεσθε τραγοῖους μάρτυρες!

Ἦ συνειδησίσεις τοῦ δικαστηρίου θὰ βαστοῦσαν μιὰ βδομάδα, κατὰ τοὺς μετριοτέρους ἰτολογισμοῦς.

Καὶ τί δὲν χροεῖζότανε γιὰ τὴν τροφή, τὴν κατοικία,

τὴ μεταφορὰ τόσοσ ξένων!...

Γι' αὐτὸ, ποὺ ὄσαστὰ, τὸ «Ξενοδοχεῖο τῆς Εἰρήνης» προσέθεσε τριάντα κροββάτια ἀνομα στὰ διαμερισμάτὰ του, τὸ «Ἐστιατορῖον τὸν Παρίσιον» προηφένυρε ἐπὶ πλέον τρία μεγάλα στενωμαῖα τραπέζια καὶ τὸ «Καφενεῖο τῆς Εἰρήνης» ἔκανε σημαντικὴ προμήθεια ἀπὸ μύρα, ποτὰ καὶ λευανάδες.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, οἱ ἀμαξάδες πέρασαν μ' ἕνα βερνίκι τὰ παῖρά του ἀμάξια, οἱ χασάπιδες ἔφαζαν ἀμέτρητα ἔσφα, οἱ μανάβιδες σπυράτσιαν ὀλόκληρα βουρὰ ἀπὸ φροντοῦνα —εἰδικῶς προϊόν τοῦ τόπου— οἱ χαρτοπολὶα παράγγειλαν ὄγκωδη δέματα μὲ εἰκονογραμμένα ἐπιστολικὰ δελτάκια, ἀπάνω στὰ ὅποια εἰχῆρε ἡ εἰκόνα τοῦ αἰσίου Γκιαντιγὸ...

Ὅσοι οἱ κάτοικοι εἶχαν ριχτεῖ μὲ τὰ μούτρα στὴ δουλειά, προσπαθόντας ν' ἀναποκροθῶν κατὰ δύνامي στὸ ἔπος τῆς περιστάσεως, ἡ κίνησι τῆς μισῆς ἐπαρχίας προτενοῦσας εἶχε δεκαπλασιασθεῖ, ὁ ἀέρας μῦρες εὐτυχία καὶ ὁ ἥλιος κάθε βράδι ποὺ κατέβαινε πρὸς τὴ δισὶ του ἑσπιάς μὲ χροαμῆνιο βῆλο!...

Ἐπὶ τέλους ἔφρασε καὶ ἡ μεγάλη μέρα! Οἱ δέμοι ἀπὸ τίς ὄχτὸ τὸ πρῶτ, ἀρχισαν νὰ γίνοντα ἀδιάβατοι ἀπὸ τὸ πληθῶς...

Οἱ ξένοι ποὺ ἔφτασαν ἦσαν ἀπάνω ἀπὸ εἰσοσιπέντε χιλιάδες...

Ἦ πλατεῖα τοῦ δικαστηρίου εἶχε καταληφθεῖ ὀλόκληρη ἀπὸ τίς στρατιωτικῆς περιπόλους, ἡ ὀποῖες θὰ τηροῦσαν τὴν τάξι.

Ἀρχετοὶ κολλοῖστικων ἀπὸ πὸ σνοισισμῶ, ἄλλὰ οἱ φαρμακοῖσοι εἶχαν φροντισθεῖ νὰ προηφένυον ἀρχετῆς γάξες καὶ ἐπιδέσμοι...

Στίς δέκα ἀρχόβους οἱ δικαστῆς προζήσησαν ἐπίσημα καὶ κατέλιβαν τίς θέσεις του...

Οἱ ἀνομιὰτὰ βαστοῦσαν ἀκόμα καὶ τὴν ἀναπνοή του...

Ἦτο ποιντοῦ ἐλικοροτοῦσε ἄρα ἐπισιμότης... Ἦ ἀποῦσφαια μῦρες δεκασιπίν...

Τὸ μισὸ Σατιγιόν ἀντιστοιχοῦσε ἔξω μὲ μᾶθη νέα, ἐνὸ τὸ ἄλλο μισὸ κίλοφοροῦσε στὰ μαγαζιά, στὰ ξενοδοχεῖα, στὰ ταβέρνε, περιμένοντας μὲ ἀγωνία εἰδήσεις.

Τὸ «Καφενεῖο τῆς Εἰρήνης» ἦταν γεμάτο. Τὰ ποτὰ ἔδωναν γ' ἔπιανον...

Ἐξαιμα, κατὰ τίς ἔνταξη, ἐνέσχυρε μέσα σὴν θύελλα ἕνας δημοσιογράφος.

—Ἄθως! φώναξε λαμπριασμένος ἀπὸ τὸ τρέξιμο.

—Τί; Πὸς εἶπατε; ρώτησε κατὰπλητος ὁ ἰδοκίτη τοῦ καφενεῖου.

—Να... ὁ Γκιαντιγὸ ἀθώωθηκε!

—Μορὲ τί λέξ! —Μάλιστα. Δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ δράστης τῆς δηλητηριάσεως. Ἦταν ἡ ἑστρητόια.

—Ποιά ἑστρητόια; —Ἦ ἑστρητόια τῆς οἰκογενείας Γκιαντιγὸ. Ἀπὴ δηλητηριάσε τὰ τέσσερα άτομα καὶ τὰ δύο σκυλιά... Τὸ ὀλοῖότρε μόνη της...

—Τὸ ὀλοῖότρε; —Μάλιστα. Ὁ Γκιαντιγὸ, ὁ ὀποῖος τὴν ἱσχυριζόταν ἐξ ἀρχῆς, τῆς ἔγραψε προχθές ἐξιστοῦντας τὴν κομῆσι θέσι του καὶ ἔξοκίοντας τὴν νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια. Ἀπὸπὸν, ἡ ἑστρητόια τηλεγράφησε σφαιμα στὸν πρῶδο τοῦ δικαστηρίου ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικὴ ἐνοχος καὶ ὅτι τιμωρηθῆ μόνη της γιὰ τὸ ἐγκλημα της, γιατί ἔχει κίλας χροεῖαστε! Ἦστε! αὐτὸ, ἡ συνειδησία λῆθηρε, ἡ δίκη τελείωσε... καὶ ὁ Γκιαντιγὸ ἀφῆθ ἐλεύθερος...

—Τί λέξ, βρε ἀδερφε; ρώτησε χλοιασμένος ὁ διεφθινητῆς τοῦ καφενεῖου.

—Αὐτὸ ἦταν λοιπὸν; πετάχτηκαν στὴ μέση τὰ γκαρσῶνα.

—Κ' ἡ προηφένε ποὺ κάναμε; φώναξε μ' ἀπόγνωσι ὁ διεφθινητῆς τοῦ «Ἐστιατορίου τὸν Παρίσιον», ὁ ὀποῖος εἶχε τρέξῃ ἐκεῖ.

—Ὁ δικτυαχία μας, κατὸ ποὺ τὸ λάβαμε! φώναξαν ὀλοὶ οἱ χορκοὶ μαζῶ.

—Αὐτὸ εἶνε ἀνυπόμορο! μούγκρισαν οἱ χασάπιδες.

—Τὸν ἄπμο τὸν Γκιαντιγὸ πὸς μᾶς τὴν ἔσκασε! ἄρχισε νὰ φωνάζῃ τραβόντας τὰ μαλλιά του ὁ λαχορολόγητῆς.

—Ἀκούξ' ν' ἀθώωθῃ ὁ παλινἄνθρωπος! οὐρεῖαζαν οἱ ἀμαξάδες.

—Τὸν κακοφρονεῖ! βογγήθηρε ὁ φροατῆς.

—Ναι, ἀλλὰ τέτοια παιχνίδια δὲν ἔχουν ἔρασι σὲ μᾶς! μούγκρισαν οἱ περιβολόγητες.

—Ἄθως λέει; Τώρα νὰ ἰδοῦμε ποὺς εἶνε ἄθως! κραύγισαν ἀφροῖσμοῖοι οἱ ταβερναῖογητες.

Καὶ ὀλοὶ μαζῶ, ταβερναῖογη...

Στὰ ὄνειρά του ἔβλεπε τὴν καραμοῖλα...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΡΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

('Από τη Συλλογή ερωτικών 'Επιστολών των Μεγάλων Προσώπων της 'Ιστορίας του Γάλλου 'Ακαδημαϊκού Πιέρ ντε Νολάκ, η όποια εξεδόθη τελευταία στο Παρίσι).

'Ο μεγάλος 'Αγγλος ποιητής Ροβέρτος Μπράουνιγκ προς τη μεγάλη επίσης ποιήτρια 'Ελισάβετ Μπάρετ, την κατοπιν Κυρία Μπράουνιγκ:
'Αγαπημένη, χίλιες φορές αγαπημένη... Γοητευτικό όνειρο της ζωής και της τέχνης... Αιθέριο πλάσμα κι' εὐλογημένη γυναίκα... Γυναίκα ξεχωριστή μέσα στις ἄλλες γυναίκες...

Δὲν ξέφοι πὸς νὰ σ' ἀποκαλέσω καὶ πὸς νὰ σὲ φωνάξω... Γιὰ νὰ σοῦ μιλήσω, τὰ λόγια μου δὲν εἶν' ἀρκετὰ γὰρ προσδιορίσουν τὰ αἰσθηματὰ μου... Θὰ ἤθελα ἢ φωνὴ μου νὰ γινόταν μιά μουσική, μιά μουσική οὐράνια καὶ θεία καὶ νὰ σοῦ λέη στ' αὐτὸ τὸν ἔρωτά μου σὲ μιά γλώσσα ποὺ μόνο ἐμεῖς νὰ τὴ ξέρουμε...

'Αγαπημένη... Μισοὶ μου ἀγαπημένη... 'Εσὺ ποὺ ἡ παρουσία σου με πηθεύει κ' ἡ ἀπουσία σου με σκοτώνει, ἐδόξαρες νὰ ποὺ χάρισες τέλος τὴν εὐτυχία ποὺ μοῦ ἀνεύεισται... 'Ολόκληρη ἡ ζωὴ μου ἐξασπύεται ἀπὸ σένα... Τὴ λέω ἢ ζωὴ μου; Καλύτερα θὰ ἦταν νὰ ποὺ: ὁ θάνατός μου.

Ναί, ἢ ζωὴ μου κ' ὁ θάνατός μου, βρίζονται στὰ χέρια σου... Μ' ἔνα βλέμμα σου ὑποσέει νὰ με κάνης νὰ ζήσω καὶ με μιά σου ἄνοιξη νὰ με σκοτώσης. Μιά στιγμή εὐτυχίας κοντὰ σου, τὴν πρώτη μὲ ἀπὸ μιά ζωὴ ολόκληρη ζωὴ ἐσένα... Χωρὶς ἐσένα, ἢ μέρες, ἢ ὥρες, ἢ στιγμὲς ποὺ φαίνονται σὺν αἰῶνας ἀτελείωτος ἄνους καὶ δυστυχίας. 'Ἡ ζωὴ χωρὶς ἐσένα γίνεται φριχτὴ καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἀρθεῖς... 'Ἐσὺ μονάχα ὁμορφαίνεις τὸν κόσμω... 'Ἐσὺ μονάχα με κάνεις νὰ καταλαβαῖν τὸ μεγάλο μυστικὸ καὶ τὴν σημασία τῆς ζωῆς... Χωρὶς τὸ ἔρωτα, ἢ ζωὴ θὰ ἦταν ἀνοησία... Μὰ ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος κ' ἔπλασε τὸν κόσμω γιὰ τὴν ἀγάπην...

Ἐξω πὸς τὸ πιστεύεις καὶ σὺ αὐτὸ, γιὰ τὸ ἀρίνεις νὰ φαίνεται μέσ' στὰ ἰστέρονα κομμάτια σου, Ἄφωδ ὅμως τὸ πιστεύεις, γιὰ τὸν δὲν ἔρχεσαι σὲ μένα ποὺ σοὺ προσφέρω μέσ' στὶς χροῖφτες μου, σὺν παραφορά σὲ θεά, τὴ ζωὴ, τὸν ἔρωτα, τὸν αἰντο μου, τὴν ψυχὴ μου >

'Ο πρίγκηψ ντ' Ἐρκιέν, λίγες ὥρες πρὶν τοιφεζιστὴ ἀπὸ τὸ ἐκτελεστικὸ ἀποσπάσμα, πρὸς τὴ μυστικὴ του:
'Ἐλνεῖα μου ἀγαπημένη,

'Ἡ ἀνάμνησίς σου ποὺ γεμίζει τὴν τελευταίαν μου στιγμὴν κ' ἐνὸς ποὺ δίνει θάρρος γιὰ ν' ἀντιζήσω ἔπειτ' ἀπὸ λίγες ὥρες τὰ τοιφεζία τῶν δολοφονῶν μου, με κάνει συγκλονῶνος νὰ νοιώθω μιά ἀπέραντη λύπη γιὰ τὴν ἀνομή αὐτὸν τὸν κόσμω... 'Ὁ! πόσο θαῖθερό εἶνε νὰ πεθάνῃ κανεὶς ὅταν ἀγαπᾷ καὶ ἀγαπᾷται... Ποιὸ ὁ θάνατός δὲν εἶνε τόσο ἀδυσχελεῖστος ὅσο στὴν περίπτωση αὐτῆς...

'Ὅλοι οἱ προνοοῖ μου ἵππησαν βασιλεῖς καὶ ἦρωες καὶ τὸ αἶμα τους ποὺ κινεῖται μέσ' στὶς γλέδες μου, ποὺ ἐπιβάλλει νὰ φερθῶ ὡς τὴν τελευταία στιγμή ἀξίως ἀτόμων τους. Μὰ ὅταν σὲ θυμάμαι, ὅταν ἀναλογίζομαι πὸς δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ ποτέ, τὰ δάκρυα πλημμυρίζουν τὰ μάτια μου καὶ νοιώθω τὸ κορμὶ μου νὰ κλονεῖται...

Θεὲ μου!... Θὰ μπορούσε τάχα νὰ σταθῶ σὺν ἄντρος ἡμιθῶς σὺν δῆμον μου;... Μὰ ναι, ναί... θὰ τὸ κατορθώσω αὐτὸ γιὰ τὴ στιγμή αὐτῆ, θ' ἀναλογιστῶ πὸς εὐὸν δὲν θὰ ἤθελες ποτέ νὰ δῆς τὸν ἀγαπητὸν σου νὰ δειλιάζει... Αὐτὸ θὰ μοῦ δώσει τὴν ψυχικὴ δύναμη ποὺ μοῦ χρειάζεται... Τὰ μάτια μου θ' ἀντιζήσουν τὰ τοιφεζία τοῦ ἀποσπάσματος, μὴ δὲν θὰ τὰ βλέπουν. Θὰ βλέπουν μπροστὰ τους ἐσένα νὰ μοῦ χαμογελάς πονεμένα καὶ νὰ μοῦ στέλνης με τὸ χερὶ σου τὸ στερεὸ ἀποχαρτισμὸ...

Καὶ τότε, χωρὶς νὰ νοιώσω καθόλου τὶς σφαῖρες ποὺ θὰ τραπήσουν τὸ κορμὶ μου, θὰ πέσω κάτω, ψυθιρίζοντας τὸ γλυκὸ, τὸ χίλιες φορές γλυκὸ ὄνομά σου...

Πιστεύεις στὸ Θεὸ, ὅπως πιστεύω κ' ἐγώ... Ποιὸς πέσει λαλῶν, ἀν' μιά μέρα πάλι δὲν θὰ ξαναθεοδοῦσε σ' ἓνα τόπο ὀνειρευμένο, ποὺ ἡ θεοσκέπια μας τὸν λέει Παράδεισο καὶ τοῦ ὁποῖου ὁ ἰόνος νόμος εἶνε ἡ ἀγάπη;

Αὐτὴ ἢ ἑλπίδα ποὺ γλυκαίνει τὶς τελευταίες μου στιγμὲς καὶ με παρηγορεῖ γιὰ τὸ θάνατόν μου... Ἄν δὲν σ' ἀγαπούσα, δὲν θὰ μ' ἐνοιαζέ κ' αὐτὸ γιὰ τὸ θάνατό μου... Θὰ ἤθελα, βέβαια, νὰ ζήσω καὶ νὰ πολεμήσω γιὰ νὰ πάρω πάλι τὸ ὄνομά μου βρόχων μου, σὺν ὀπιό

δες, περιβολάρηδες, ψωμαδες, ἄμαζάδες, χαπάκηδες, Ξενοδόχοι, καφετζήδες, ὄμοιων πρὸς τὴν πλατεία τοῦ δικαστηρίου βρίζοντας, βλαστημῶντας, ἀφιόχοντας...

Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή ἔβγανε κ' ὁ Γραντιγιό, λάμποντας ἀπ' τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἐκνοσοίση.

Στὸ ποτάμι, σ', ποτάμι!... ἄρχισαν νὰ φωνάζουν ὄλοι μαζὸν σὲ μιά ἐκρηκτὴ μοναδικῆς μαγίας καὶ λύσης. Γυήγορα στὸ νερὸ, κλέφτη, ληστὴ, κακοβρεγέ, δολοφόνε!...

Κι' ὅποτε' ἀπὸ λίγες στιγμὲς ὁ δυστυχισμένος Γραντιγιό, χωρὶς νὰ καταλάβῃ πὸς, βρέθηκε μέσα στὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ, ἀπ' ὅπου ἦταν γραφτὸ νὰ μὴ βγῆ ζωντανός...

κάθετα τώρα ἓνας φιλόδοξος τυχοδιώκτης ποὺ διυραίει γιὰ αἶμα (*), μὰ καὶ αὐτὸ κ' ἂν δὲν συνέβαινε, τὸ πράγμα δὲν θὰ ἦταν σπουδαῖο... Τώρα ὅμως;... Τώρα;... 'Ὁ, γιὰ νὰ πεθάνω;... Γιατί; 'Αγαπημένη μου, ἀντίο... Χάισε γιὰ πάντα... Τὸ χερὶ μου δὲν μπορεῖ πλεὶ νὰ προσοχήση... Τὸ χερὶ μου τὸ μοιραζοῦν τὰ δάκρυά μου... Ἄφωδ δὲν θὰ εἶμαι πλεὶ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο... Τὸ κορμὶ μου, τραπημένο ἀπ' τὶς δολοφονίες σφαῖρες, θὰ βρίζεται θυμωμένο σὲ κάτωτο λάκκω... Ἐλπίζω ὅμως ὅτι ἡ ψυχὴ μου θὰ ζῆ καὶ θὰ φτερουγίζει κοντὰ σου... Χάισε γιὰ πάντα, ἀγάπη μου...

Υ. Γ. 'Ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ σοῦ δώσει αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴ μου, θὰ σοῦ δώσει μιά μοιζέλα ἀπὸ τὰ μαλλιά μου κ' ἓνα νευταγιὸν με τὴν εἰκόνα μου... Αὐτὸ εἶνε τὸ τελευταῖο μου δώρο...

'Ὁ Ναυαρχος Νέelson πρὸς τὴν λαίδη Χάμιλτον:
'Ἐμμα, λατρεμένη μου 'Ἐμμα,

Γιατὶ ἀρνήθηκες χθὲς νάρθης στὸ ραντεβού γιὰ τὸ ὅποιο τόσο σὲ ἰκέτευσα στὸ γυρὸ τῶν μετεμφερισμένων τῆς Αὐλῆς;... Ἄν ἤξερες πόσο δυστυχισμένο μ' ἔκανε μὲ τὴν ἀρνήσι σου, δὲν θὰ ποὺ ἔλεγες ποτέ αὐτὸ τὸ καταραμένο ὄχι...

Ἐνὸ σὺ χόρνετες μὲ τοὺς ὄμοιους καὶ κομποῦς εὐγενεῖς, ἐγὼ εἶχα ἀποτραβηχθεῖ σὲ μιά σκοτεινὴ γωνία ἐνός ἔρημου σαλονοῦ κ' εἶχα βρῆσθεῖ στὴ ζωτικὴ μου.

Μιά τρομερὴ ἀμφιβολία με βασάνει... Νόμιζα πὸς εἶχες πάγει πλεὶ νὰ μ' ἀγαπᾷς καὶ πὸς ἡ ἀρνήσι σου νάθης στὸ ραντεβού ποὺ σὺν ζήτησα ἦταν ἡ πρώτη ἐκδήλωσις τῆς μεταβολῆς αὐτῆς τῶν αἰσθημάτων σου ἀέναντι μου...

Ἐνὸ βέβαια ὁ προσωπισμένος διασπείδων ἀφιόμοι, ἐγὼ πεποιθὸς ὅπως φριχτὸ μαρτυροῖ καὶ ἀνοητίζω... Δὲν εἶχα πλεὶ τὴ δύναμη νὰ περπατήσω... Ἦθελα νὰ σηκωθῶ καὶ νάρθω ὡς τὴν αἰδοσία τοῦ γυροῦ, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σὲ κοιτάξω, μὰ ἡ δύναμεις μου ἔλειπαν.

Κανεὶς στὸν κόσμο δὲν ἦταν χθὲς τόσο δυστυχισμένος ὅσο ἐγώ... Κι' αὐτὸ ἀπὸ ἓνα ὄχι σου...

Φαίνεται ὅμως πὸς θὰ μετανόησες καὶ σὺ γι' αὐτὸ... Ναί, ναί, εἶσαι καλὴ, 'Ἐμμα μου, κ' ἔχεις μετανόησις. Ἄλλοιὸς δὲν θὰ ποὺ ἔστειλες πρὸ ὀλίγων στὴ ναυαρχίδα τὰ ἰστέρονα αὐτὰ γαργαλίλα ποὺ τὰ ἔχω τώρα ἰστροστὰ μου, καθὼς σοῦ γράφω καὶ με μεθῶν με τὸ ἄρωμά τους, σὺν νὰ εἶνε τὸ ἄρωμα τῆς ψυχῆς σου...

Κι' αὐτὸ με κάνει νὰ ἐλπίζω ὅτι τὸ βράδι δὲν θ' ἀρνήθης νάρθης στὸ ἀλσούλιο, κοντὰ στὴν ἀρροφιαλίδα, ὅταν ἔχουμε συναντηθεῖ τὸςες φορές ὡς τώρα, γιὰ νὰ κάνουμε ἓνα περὶατὸ με τὴν βράδα στὸν Κόλλο τῆς Νεαπόλεως. Ἄν μοῦ πῆς ὄχι κ' αὐτὴ τὴ φορὰ, θὰ πεθάνω...

'Ἡ Νινὼν ντὲ Λαγκλό ποὺ τὸν ἱππότη ντὲ Γκραμμὸν:
'Αγαπημένη μου, ἀγαπημένη μου, γιὰ τὴν ἀρίνεις δλομύνησι σ' αὐτὲς τὶς πληχτικὲς ὥρες τοῦ φθινοποῦρου, καθὼς ἀπ' τὸ πορτὶ, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας κινεῖται μέσ' στὸ σπῆτι θυμῶ καὶ σκοτεινὸ, μ' ἀπειρη μελοχολία ἀλλοτινῶν δλομύρω μου κ' ἐγὼ εἶμαι μόνη, δλομύναχη στὴν κίμαρά μου...

'Ὁ πόσο γλυκὲς θὰ γίνονταν αὐτὲς ὥρες ἂν σὲ εἶχα κοντὰ μου... Θὰ γέμιζε ἡ παρουσία σου τὴν κίμαρά μου με φῶς καὶ θαλπωρὴ... Δὲν θὰ νοιώθαμε τὸν ἀχορηγοῦμένο ποὺ μὰς ἔρχεται καὶ θὰ νοιμάζε πὸς αἰθρο θὰ ζημιόνοια μιά κωνοφῶρα ἀνοῖξιν... Ἐνὸς τόπου, τὴ μελαγχολία... Τὴ θλίψη... Ἐνὸς τόπου... Τώρα ἐγὼ κλεισμένη μέσ' στὴν ψυχὴ μου ὡν τὴν ἀπελπισία τῆς ἐποχῆς... ἀγαπημένη μου... Λαχταρῶ τὴν ἀγκαλιά σου καὶ τὰ κλεμμάτά σου... Σὲ περιμένω... Ἐλα νὰ μοῦ ξαναδώσης με τὴν ἀγάπη σου τὴν ἀνοῖξὶ ποὺ μὰς ἔφργε...

(*) Ἐνοεῖ τὸν Μεγάλω Ναπολέοντα.

ΠΑΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΟΥ ΒΕΖΥΡΗ

Μιά μέρα ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας Χασράης προσκάλεσε τοὺς ὀπεργούς του σὲ σάσκεψη. Ἐνὸ ὅμως συνομιλοῦσαν, ἔπεσε ἀπ' τὴν στέγη ἓνας σκορπιὸς καὶ δάγκασε τὸ πόδι τοῦ βεζύρη. Ἄλλ' αὐτὸς ἐξακολούθησε ἀτάραχος τὴ συνομιλία, σὺν νὰ μὴ τοῦ εἶχε συμβεῖ τίποτε. Καὶ ὅταν ἀργότερα ὁ κνίριὸς τὸν ποῦ ἔκαμε σχετικὴ παρατήρησι, ὁ γενναῖοφυγος βεζύρης ἀποκρίθηκε:

—Μεγαλειότατε, ἂν δὲν μπορῆ ἓνας ἰππῆρός σου νὰ ἔπομενὴ ἀτάραχος μετροστὰ σου τὸ τσίματι ἐνός σκορπιού, πὸς θάξῃ τὸ θάρρος ἀργότερα νὰ ὀρηκῆ κατὰ τὸν ἐχθρόν σου, περιφρονώντας τὸν κίνδυνω;

...Γιατὶ ἀρνήθηκες νὰ θῆς στὸ ραντεβού;...